

หลวงพ่อกันนา สุภาโม

ใจดี ใจสบาย = Delivery =

เจตนาแห่งการรักษา “ศีล...”

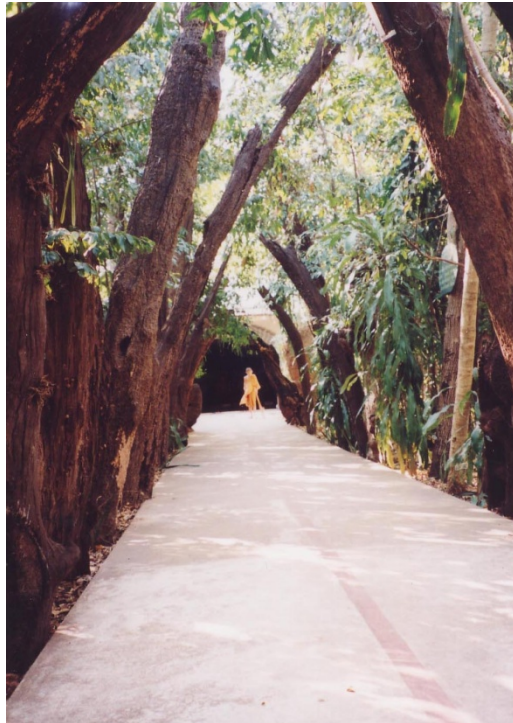
พระพุทธรเจ้าท่านให้เราทุกคนเน้นไปสู่เจตนา เน้นไปที่หัวใจ
เพราะว่าพระธรรมวินัยนั้นมันมีมากมาย
บัญญัติออกมาเพื่อบังคับจิตใจของคนส่วนมากคนหมู่มาก
ไม่ทำผิดอันหนึ่งก็ไปทำผิดอีกอันหนึ่ง...

“นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส”

ขออนบ้น้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น
ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

เจตนาแห่งการรักษา “ศีล...”

ผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม... พระพุทธเจ้าท่านให้เราเน้นเข้ามาหาศีล มาหาข้อวัตรปฏิบัติของแต่ละคนแต่ละท่าน มามีเจตนาที่จะละบาปทั้งหลายทั้งปวงที่มันเกิดขึ้นในจิตในใจตั้งแต่ในอดีต ภาวนาถึงจะหมดได้ ถึงจะหยุดได้...

เราต้องไม่ทำบาปทั้งปวง ทำแต่ความดี ทำบุญทำกุศลให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทด้วยความตั้งใจ

การรักษาศิลต้องตั้งเจตนาด้วยเจตนา ด้วยความตั้งใจ

“การกระทำ ใจ ๆ ถ้าเราไม่มีเจตนา

เราไม่ตั้งใจก็ว่าเจตนาอันนั้นไม่มั่นคงไม่ติดสั...”

รักษาศิลต้องตั้งใจรักษาจริง ปฏิบัติจริง มันถึงจะเป็นศิลปะ
ไม่เป็นศิลปพตปราชญ์ คือ ศิลปิน ๆ คำ ๆ ครั้ง ๆ กลาง ๆ ไม่มีความ
มั่นคงมั่นใจ

สิ่งที่สงสัยอยู่ว่าผิดหรือไม่ผิด พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราทำ
ถ้าทำแล้วถึงแม้สิ่งเหล่านั้นจะไม่ผิดก็ถือว่ายังผิดศีลอยู่ เพราะผิดในข้อที่เรา
มีความเล็งเลสงสัย

พระพุทธเจ้าท่านให้เราทุกคนเน้นไปสู่เจตนา เน้นไปที่หัวใจ
เพราะว่าพระธรรมวินัยนั้นมันมีมากมาย บุญญติออกมาเพื่อบังคับจิตใจ
ของคนส่วนมากคนหมู่มาก ไม่ทำผิดอันหนึ่งก็ไปทำผิดอีกอันหนึ่ง...

พระพุทธเจ้าท่านถึงให้พระของเราเอาธรรมตัดสินพระธรรม
พระวินัยเป็นสิ่งที่ตรวจทาน

ธรรมวินัยก็ได้แก่... ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อสะสมกองกิเลส
เป็นไปเพื่ออวดตาตัวตนธรรมเหล่านั้นไม่ใช่คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความอยากใหญ่อยากดัง อยากอวด
 อยากโชว์ อยากดีอยากเด่น วงมาดวงกล้ำม ชอบอวด ชอบคุย ชี้ไม้
 'ไม่รู้ก็ว่าตัวเองรู้ ไม่เห็นก็ว่าตัวเองเห็น “**ต่อหน้าละติลัษหลังใช้ไม่ได้
 อย่างนี้ก็ไม่ใช้คำสั่งสอนขององค์พระพุทธเจ้า...**”

ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความคลุกคลีด้วยหมู่คณะ ธรรมเหล่านั้น
 ไม่ใช่คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

คนเรานะ มันอยู่ด้วยการเป็นหมู่เป็นคณะ เป็นครอบครัว
 เป็นหมู่บ้าน เป็นสังคม เป็นประเทศชาติ เพื่อรวมร่วมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน
 เพื่อดูแลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อเอาตัวรอดจากภัยอันตรายทั้งหลาย
 ทั้งปวง

เรามาบวชมาปฏิบัติ... พระพุทธเจ้าท่านให้เรามีจิตใจอยู่กับตัวเอง อยู่กับเนื้อกับตัว ให้อยู่กับตัวเองให้มาก ๆ ฝึกเจริญสติสัมปชัญญะ เติบงกรรม นั่งสมาธิ

อยู่คนเดียวนะ... ถ้าเราอยู่กับเพื่อนอยู่กับหมู่คณะมาก เราก็ไม่ได้ มีโอกาสได้ฝึกจิตใจของเราให้สงบ

ถ้าเราส่งใจไปข้างนอก... คลุกคลี โอกาสที่จะทำอะไรที่ละเอียด อย่างการพิจารณาธรรมที่ลึกซึ่งมันไม่อาจที่จะบรรลุธรรมได้

**“ต้องอาศัยความสงบ อาศัยวิเวกจากหมู่จากคณะ
เพื่อเจริญสติสัมปชัญญะ พัฒนาตัวเอง...”**

ธรรมะมันต้องอาศัยความสงบ ทบทวนชีวิตจิตใจ เรื่องศีลของเรา เรื่องการขาดตกบกพร่องของเรา **ว่าเราจะแก้ไขอันใด ปรับปรุงอันใด...?**

อย่างเรามาบวช ถ้าเราไม่ปรับปรุงเข้าหาความสงบ ความวิเวก เราสวดมนต์ก็ไม่ได้ ให้พรก็ไม่ได้ สวดมาติกาสวดอภิธรรมก็ไม่ได้ สวดพระปาฏิโมกข์ก็ไม่ได้ จะเรียนอภิธรรม นักธรรมตรี โท เอก เรียนพระไตรปิฎกก็ไม่ได้ เพราะเราเป็นคนคลุกคลี ไม่ปลีกตัวเข้าหา ความวิเวก จะพัฒนาตัวเองให้ได้มรรคได้ผลก็ไม่ได้ เพราะมันคลุกคลี มันไม่มีการประพฤติปฏิบัติ อนาคตของความเป็นมนุษย์มันก็มีแต่ทรุด กับเสื่อม หาความเจริญไม่ได้...

พระพุทธเจ้าท่านถึงตรัสไว้ว่า

“ธรรมเล่าใดมันไม่เพื่อความตถุคติ ธรรมเล่านั้นไม่ได้ทำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
ธรรมเล่าใดมันไม่เพื่อสังคมองกิลลธรรมเล่านั้นก็ไม่ได้ทำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า...”

คนเรานี้มันยึดมันถือมัน มีอะไรมันก็ยึดก็ถือ มีบ้านก็ยึดถือในบ้าน
มียศมีตำแหน่งก็ยึดถือในยศในตำแหน่ง มีข้าวของเงินทองก็ยึดถือ
ในข้าวของเงินทอง มีลูกหลานมันก็ยึดถือในลูกในหลาน...

พระพุทธเจ้าท่านสอนเราว่าให้เราไม่ได้ แต่ทางจิตใจของเรา
อย่าไปยึดไปถือ เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ของเรา มันเป็นของชั่วคราว
มันไม่จากเราเราก็ต้องจากมัน ไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน เพราะเรา
มีความเกิดเป็นธรรมดา มีความแก่เป็นธรรมดา มีความตายเป็นธรรมดา
เราต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งหลายทั้งปวง

ท่านให้เราฝึกปล่อยฝึกวาง ความโกรธเราก็อย่าเอาไปสะสมไว้ในใจ
ความแค้นเราก็อย่าเอาไปสะสมไว้ในใจ ความอิจฉา ความพยาบาท
ความรัก ความชอบ เราก็อย่าเอาไปสะสมไว้ในใจ...

ท่านในก็อวามันเม้นมาเร็น มาทอดสอมในจิตมประจำวันของเรา

เราใช้สอยเงินทองต่าง ๆ ก็เพื่อเป็นเสบียงในการสร้างบารมีทางจิตทางใจ ไม่ให้เราลุ่มหลง มันเป็นการสร้างกองทุกข์กองกิเลส

พระพุทธเจ้าท่านสอนเราบอกเราว่าให้เราปล่อยเราวางทุก ๆ วัน อย่าได้ยึดไว้ถือไว้ “มันเป็นบาป...”

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเราในชีวิตประจำวันก็ให้เราได้ฝึกใจได้ปฏิบัติใจ ถือว่าชีวิตนี้เป็นชีวิตที่ดี เป็นชีวิตที่สร้างความคิดสร้างบารมี

เราสะสมกองกิเลสมานานแล้วหลายภพหลายชาติแล้ว ให้เราเอาออกจากจิตจากใจของเรา

เน้นเข้าหาปัจจุบัน อดีตมันก็ผ่านไปแล้ว มันแก้ไขไม่ได้ อนาคตก็ยังมาไม่ถึง เราไม่ต้องไปคิดมัน เราทำดีที่ปัจจุบันเพื่อละกองกิเลสที่เป็นตัวตนของเรา...

การสะสมกองกิเลสถือว่าเป็นการสะสมบาป เป็นการกระตุ้นให้เราเวียนว่ายในวัฏฏะสงสาร เหมือนกองเพลิงมีอยู่กองหนึ่ง เราเอาฟืนไปถมเข้าอีก เอน้ำมันไปใส่ เเพลิงนั้นก็ไม่มีวันดับ

กรรมเล่าใดมันไม่เพื่อสะสมกองกิเลส กรรมเล่านั้นไม่ใช่ตัวสั่งสอนของพระทุกเจ้า

กรรมเล่าใดมันไม่เพื่อมันหมดคลังขง

ไม่ใช่กรรม ไม่ใช่เงินขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า...

มนุษย์ของเราทั้งหลายเป็นบุคคลที่อยู่ยากกินยาก มีความ
ทะเยอทะยานอยาก อยู่ด้วยการเบียดเบียนผู้อื่น ไม่ว่าจะการกินการอยู่
การไปการมา ล้วนแต่ด้วยการเบียดเบียน “เบียดเบียนทั้งสัตว์เล็ก
สัตว์ใหญ่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แม้แต่ปลาในน้ำ นกบนฟ้า ปลาในทะเล
มหาสมุทร ก็จับเขามากินหมด...”

พระพุทธเจ้าท่านถึงตรัสภาษิตว่า “สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง
คือการไม่ทำบาปทั้งปวง”

ผู้ที่เป็นผู้เลี้ยงยากต้องกลับมาแก้ไขตัวเอง ไม่ทำตามความอยากทำตามกิเลสของตัวเอง เพราะมนุษย์เกิดมามีพ่อแม่ มีบรรพบุรุษที่สืบทอดมา ส่วนใหญ่ก็อาศัยเบียดเบียนผู้อื่นบริโภคน้ำผู้อื่น อาศัยแรงงานผู้อื่น “ท่านถึงให้เบรกดตัวเอง หยุดทำบาปทั้งปวง...”

อย่าได้เป็นคนเห็นแก่ปากแคะท้อง เห็นแก่การกินการนอน...

ให้หันมาปรับปรุงตัวเอง ให้เอาศีล ๕ เป็นที่ตั้ง พัฒนาตัวเองให้สูงขึ้น ๘ คำ ๑๕ คำ ให้เอาศีลอุโบสถมาเป็นที่ตั้ง สำหรับสามเณรก็เอาศีล ๑๐ เป็นที่ตั้งตลอดไป สำหรับพระก็เอาศีล ๒๒๗ เป็นที่ตั้งไว้

พระเราต้องตัดหมด... อารมณ์เรื่องทางวัตถุทางโลกต้องตัดหมด มาเอาความสุข ในการมีศีล รักษาศีล ในการเสียสละ ในการปล่อยการวาง

ถ้าเรามาประพฤติดิปฏิบัติครึ่ง ๆ กลาง ๆ มันก็ได้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ได้ “สัปปะตปรรามาส”

ถ้าเราไม่ตั้งอกตั้งใจประพฤติดิปฏิบัติ ส่งจิตใจของเราไปทางโลกถือว่าเราเป็นคนเลี้ยงยากว่ายากสอนยาก “ไปแปลธรรมวินัยมาหากิเลสตัวเอง...”

ถ้ามันมีความหลงความอยาก แสดงว่าเรายังใช้ไม่ได้...
เรายังถูกข้อมด้วยความหลงด้วยอัตตาตัวตน

เราเป็นพระเป็นนักบวช เป็นคนเฒ่าคนแก่ เป็นผู้ตั้งใจสร้างความคิด
สร้างบารมี

พระพุทธเจ้าท่านให้เราเน้นมาหาข้อวัตรปฏิบัติ พวกกันตั้งใจ
ทำความเพียรกัน ไม่ต้องไปวิ่งหาพระนิพพานที่ไหน พระนิพพานมันอยู่ใน
ข้อวัตรปฏิบัติของเรา ถ้าเราไปแก้ที่อื่นมันไม่ถูก

เราอยู่วัด เรามารวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนสร้างบารมีเหมือนกัน

วันนี้เป็นวันพระ... พระพุทธเจ้าท่านให้เราหันมาหาศีลหาคุณธรรม
พากันสร้างความคิดสร้างบารมี “อย่าให้หัวใจมันฟุ้งพล่านแตกสลาย”

ให้กลับมาหาตัวเอง กลับมาหาข้อวัตรข้อปฏิบัติ...

ชีวิตของเรามันต้องแก้ต้องเฒ่าไปทุกวัน ถ้าเราไม่ตั้งอกตั้งใจ
มันจะไม่ทันเวลา ไม่ทันกาล พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าอย่างนั้น...

พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่องค์หลวงพ่อกัณหา สุขกาโมเมตตาให้นำมาบรรยาย
เข้าวันศุกร์ที่ ๑๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖
 ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี่ อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา